

„ER IS IMMERS GEEN DIE 'T ZIET”

door J. L. F. DE LIEFDE.

Het hek, dat vonden z' open staan.
Zóó waren z' in den hof gegaan.
Daar keken ze hun oogen uit:
Een overvloed van heerlijk fruit.

„Och Piet”, sprak Zus, „ik heb zoo'n zin.
Toe, til er mij eens even in.
Ik pluk voor jou en ook voor mij,
Jij kunt er zelf zóó ook niet bij”.

„Och doe het maar”, zei Jans tot Piet.
„Er is er immers geen, die 't ziet.
Voor elk een appel of een peer.
Wat 't oog niet ziet, doet 't hart geen zeer.”

Piet lustt' er zelf ook wat graag een,
En toch.... en toch.... Zus kreeg er geen.
Piet keek eens even naar omhoog.
Hij wist, dáár was het God'lijk oog.

„Al ziet een ander mensch je niet,
De zonde doet *den Heer* verdriet.”
Dat had zijn Vader eens gezegd.
En Piet bedacht dit nog op tijd.

Met Zus en Jans stapt hij gauw voort,
Blij, dat hij deed naar Vaders woord.
Hij had nu wel geen lekk're peer,
Maar.... vreed' in 't hart en dat is meer.

